

СЛОВО

Без мови немає нації!

Просвіти

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ТИЖНЕВИК

22 (1126), 3—9 червня 2021

ГЕОРГІЙ ФІЛІПЧУК

2

ВАЛЕНТИНА СЕМЕНЯК

6

ІНЕСА АТАМАНЧУК

10-11

ВАСИЛЬ ГЕРАСИМ'ЮК

12

ЕДУАРД ОВЧАРЕНКО

14-15

Осиротіла велика українська родина. Відійшов у вічність високошляхетний Каменяр національної культури Михайло Слабошпицький. Україна втратила свого великого Сина.

Глибоко органічний і природовідповідний у ставленні до свого Роду і Народу, він був серед тих небагатьох сучасних Просвітників, хто високим почуттєвим Словом творив Націю, вибудовуючи світоглядні орієнтири для наступних поколінь, спонукаючи суцільних українців йти лише одним шляхом – шляхом безсмертного Тараса, де народжується Честь і Слава України. Пам'ятаймо цю славну Людину, освячену шаную і гарячою любов'ю Українського народу.

Георгій Філіпчук

Україна прощається з Михайлом Слабошпицьким (стор. 7–9)

Пісенний вінок для рідного міста

Національний музей літератури України провів святковий концерт "Київський вальс", присвячений Дню Києва. Прозвучали арії, пісні та романси українських і західноєвропейських композиторів, українські народні пісні. Захід відбувся при підтримці ВУТ "Просвіта" ім. Тараса Шевченка.

— Пишаюся тим, що народилася у місті Києві, — зізналася режисерка та авторка проекту, студентка Національної музичної академії України ім. П. І. Чайковського Софія Андріяш-Місько (сопрано). — Моя мама — заслужена артистка естрадного мистецтва України Інна Андріяш ще в дитинстві познайомила мене з відомими українськими співаками, поетами і композиторами та диригентами. Я зростала у мистецькій атмосфері музикантів, тому що були постійні концертні виступи моєї мами, на яких я була присутня. Звичайно, робила і свої перші творчі кроки.

Змалку я на сцені. У чотири роки дебютувала на фестивалі у Болгарії. У п'ять років заспівала в Національній філармонії України, а в шість виконувала своє перше соло з оркестром Національних інструментів України на сцені Великої зали Національної музичної академії ім. П. І. Чайковського, де я зараз навчаюся на кафедрі оперної підготовки та музичної режисури (клас викладача Л. С. Канюки). Маю певний досвід концертної діяльності, адже я виступала не лише в Україні, а й за її межами, а саме в Македонії, Албанії, Сербії, Іспанії. Але свій перший авторський проект, як режисерка та співачка, вирі-

шила присвятити своєму рідному місту.

До концерту готувалися майже місяць. Щаслива, що змогли організувати таке пісенне свято. Запросила взяти в ньому участь студентів Академії Наталію Пархоменко (сопрано), яка навчається оперного співу у професорки, народної артистки України Є. В. Колесник та лавреата міжнародного конкурсу, студента кафедри камерного співу Василя Михайлюка (баритон, клас народного артиста України Анатолія Кочерги). Оксана Дем'янчук свого часу була ученицею по вокалу у моєї мами, згодом закінчила Одеську консерваторію, нині бере активну участь у концертній діяльності. А лавреатка міжнародного конкурсу Марина Гаркуша зараз навчається у вокальній школі Інни Андріяш "Соло співочого серця", дуже талановита дівчина. Також запросили до участі в концерті соліста Національного будинку органної та камерної музики України Олега Черношкова (баритон) та його дружину Ірину Дяченко (фортепіано), досвідчену скрипальку Олені Ініну, яка 30 років працювала у Національному оркестрі народних інструментів України, і, звісно ж, заслужену артистку естрадного мистецтва України Інну Андріяш.

Окремо хотіла б відзначити нашого концертмейстера, професорку Національної музичної академії України, заслуженого діяча мистецтв України Ірину Шестеренко. Без перебільшення, це геніальна піаністка. Якби не підтримка пані Ірини, то не відомо чи змогли б ми зробити такий чудовий концерт. Вона добре знала нашого видатного композитора Віталія Кирейка, написала про нього книжку, далі продовжує дослідження творчості митця.

До речі, Віталій Кирейко присвятив "Київський вальс" своїй мамі, Інні Андріяш. Слова до пісні про славний Київ написала вона сама. Цей твір ніде не надрукований і є єдиним авторським рукописом, який він подарував своїй мамі з іменним підписом та побажаннями. Я готую до

постановки уривок з його опери "Лісова пісня", який присвячу 150-річчю від дня народження Лесі Українки та 95-літтю від дня народження композитора В. Кирейка.

Для концерту не випадково обрали Національний музей літератури України. З цим музеєм нас єднають багато років творчої дружби. У грудні минулого року я виступала тут з ансамблем "Джерело" у супроводі якого заспівала українські козацькі пісні та була ведучою концерту. У січні разом з мамою та Олегом Черношковым ми виконували у музеї колядки і щедрівки до свята Різдва Христового. Тут неповторна, благодатна для творчості атмосфера. Гармонійним доповненням до концерту стала виставка відомого художника Григорія Синиці, присвячена

Києву, сповнена любові і відданості рідному місту. Сподіваюсь, що наша співпраця з музеєм триватиме.

— Такі концерти потрібні для студентів, аби вони себе проявили, — переконана Інна Андріяш. — Це необхідна під час навчання практика — виходити на сцену і дарувати своє мистецтво глядачам. Для молодого покоління це також можливість реалізувати себе, важливий крок на шляху формування молодих артистів. А Софія, готуючи та проводячи такі мистецькі заходи, має можливість реалізувати себе як режисерка та співачка.

День Києва — велична подія для всієї України. А концерт об'єднав всіх глядачів і виконавців єдиною ідеєю любові до рідної землі, рідного міста, рідної країни.

"Ромео і Джульєтта" Шарля Гуно в Київській опері — це позачасовий простір вічного повернення. Тут за рамками-стінами криється ширість та вірність, за скелями непорозуміння ховається сила кохання, а люди... Жорстокість, егоїзм та байдужість суспільства не залишають місця світлому почуттю. Закохані стають безневинною жертвою непримиренного соціуму. Але чи здатен хоч хтось стати на захист кохання?

— Всесвітньо відома історія двох закоханих, яка має так багато переспівів, і досі залишається актуальною та хвилює глядачів, — переконана режисерка та художниця-постановниця Олександра Зіберт. — Ми знаємо дуже різних Ромео і Джульєтту, кожна інтерпретація трактує інший характер і поведінку героїв та навіть різний час дії, від золотої доби Відродження до вест-сайдських вулиць Нью-Йорка. Але хотілося відійти від усього зайвого, непотрібне відсунути за куліси, а на сцені залишити кохання, яке пробивається крізь ненависть і злобу. На сцені не акцентується увага на епоху, інтер'єр, костюми, така історія поза часом. Два клани: Монтеккі та Капулетті — є одною протидіючою силою до Ромео і Джульєтти, суцільним чорним тлом, на якому розквітає біла квітка кохання. Немає значення, як поділені клани, які титули вони собі зводять, які геральдичні символи малюють, — усі вони однаково заплінені бажанням помсти. Вони — суцільна сіра маса, яка забула, що таке кохати...

Партію Джульєтти в опері ви-

Ромео і Джульєтта заспівали українською

У Київській опері (Київському муніципальному академічному театрі опери і балету для дітей та юнацтва) активно працюють над тим, щоб український глядач мав можливість слухати світову оперну класику рідною мовою. Останніми роками тут здійснили українськомовне прочитання опер "VIVA LA MAMMA (Нехай живе мама!)", або Театральні порядки та безлад" Гаєтано Доніцетті, "Весілля Фігаро" Вольфганга Амадея Моцарта та ін. А нещодавно репертуар театру поповнила опера Шарля Гуно "Ромео і Джульєтта" в українському перекладі Анни Волинської.

конує солістка-вокалістка театру Дар'я Миколенко (сопрано). За п'ять років у Київській опері вона створила яскраві образи Герди ("Історія Кая та Герди" С. Баневича), Бастьєнни ("Бастьєн і Бастьєнна" В. А. Моцарта), Луїджі ("Viva la mamma (Нехай живе мама!)", або Театральні порядки та безлад" Г. Доніцетті), Королівни ("Король Дроздобород" Ю. Шевченка), Нареченої ("Жив собі пес..." В. Назарова), Сюзанни ("Весілля Фігаро" В. А. Моцарта), Церліни ("Дон Жуан" В. А. Мо-

царта), які надовго запам'ятав глядач.

— У дитинстві, звісно ж, мріяла зіграти Джульєтту, — зізналася Дар'я. — Виконати цю партію запропонував директор нашого театру Петро Качанов. Потім познайомилася з режисеркою, зустрілася з диригентом-постановником — народним артистом України, лавреатом Шевченківської премії Василем Василенком.

Зізнаюся: роль Джульєтти — це виклик, партія дуже складна.

Коли спершу подивилися нотний матеріал, то мала певні сумніви. З часом відбувається трансформація образу, це відображено і в музичній партитурі. Почала розуміти, чому цю роль нерідко виконують артистки старші за віком, — опанувати партію молодій співачці досить непросто, її треба витримати емоційно і голосом.

Хоча від часу написання трагедії Шекспіра минули століття, вона не втратила актуальності, насамперед, через тему вічного кохання. Лише з любов'ю можна створити щось хороше і світле. Це намагалися довести актори, вся наша команда.

Серед колег по сцені хотіла б відзначити Дмитра Фошанку (Ромео). Вважаю його одним з кращих тенорів театру, який може блискуче співати і грати як драматичний актор, емоційно вкладається у кожну ноту. Перважно у виставі грають артисти Київської опери, з якими брала участь в багатьох проектах: Тамара Ходакова, Олександр Монастирський, Євген Малофеев, Сергій Макієнко, Олексій Піголенко. Також режисерка запросила до участі у виставі Ольгу Дорошук, Олександра Форкушаката,

Миколу Кушніренка, з якими доводилося виходити разом на Оперну сцену Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського.

Стратегія нашого театру полягає в тому, аби збільшити кількість опер, які виконуються в перекладі українською мовою. Особисто я люблю співати і мовами оригіналу, але, дивлячись на своїх друзів, розумію, що українською їм легше сприймати музичну класику. Це допомагає глядачеві пережити за героїв опери разом з артистами. Спеціально для цієї постановки зробили новий переклад. Перекладачка була на прем'єрі, їй дуже сподобалася наша робота.

Звісно, поки що неповністю задоволена своєю роллю. Завжди є що вдосконалювати, над чим працювати.

Дуже хочу заспівати Джульєтту в опері Вінченцо Белліні "Капулетті і Монтеккі". Коли дозволить вік і майстерність, то хотіла б виконати партію Віолетти в "Травіаті" Джузеппе Верді. Також люблю музику Миколи Римського-Корсакова, охоче заспівала б у його "Снігуроньці".

Незабаром у нас ще одна прем'єра — концертно-сценічне виконання опери Вольфганга Амадея Моцарта "Così fan tutte" ("Так чинять усі жінки"). Це геній, якого треба виконувати, на такому творчо зростає молодь.

У публікації використані матеріали, надані Київською оперою. Фото із сайту театру

Сторінку підготував Едуард ОВЧАРЕНКО

Історія, яка жила в театрі

У Національному академічному драматичному театрі імені Івана Франка відбулася прем'єра вистави “Пер Гюнт” Генріка Ібсена. Нову постановку присвятили Сергію Данченку та Богдану Ступці.

Звернення до драматургії Генріка Ібсена – це свідчення не лише зрілості театру, а й правильності вектору подальшого розвитку. Особливо коли йдеться про глибоко філософський твір “Пер Гюнт” (1867). Ця поема увібрала в себе, здається, всі наскрізні проблеми і теми, які хвилювали і хвилюють людство протягом багатьох століть: що означає “бути собою?”, як, проживши життя, залишитися вірним своїм ідеалам, не зрадити власному “я”, не зійти на легкий шлях екзистенціальних рефлексій у пошуках власного “я”, не перетнути межу, уявивши себе “суперлюдиною” і тим самим знищити себе?

Як віднайти в собі сили протидіяти численним спокусам, які щомиті супроводжують кожну

людину? І головне: шукаючи себе, своє головне призначення, в момент власного “тріумфу” пам'ятати про милосердя і не забувати про ближнього.

– Постановка цієї вистави була спільною ідеєю – моєю та керівництва театру, – зазначає режисер-постановник Іван Уривський. – Я запропонував кілька назв, зупинилися саме на “Пер Гюнт”, бо ця історія вже давно живе у стінах нашого театру.

Невипадково виставу вирішили присвятити Сергію Данченку та Богдану Ступці. Сергій Данченко хотів поставити “Пер Гюнта” з Богданом Сильвестровичем, було навіть сценічне вирішення... А коли художнім керівником Театру став Богдан Ступка, то і в нього була така ідея. Але тоді не склалося...

“Пер Гюнт” – світова класика, сильний текст, який давно мене зачепив і досі не відпускає. Вистава народжувалася в любові. Ми знайшли з акторами повне порозуміння. Сам репетиційний процес тривав майже півроку, через карантин доводилося робити перерви, кілька разів переносили саму прем'єру.

Як режисер я намагався розібратися в житті головного персонажа, якого показано у віці від 20 до 70 років. У виставі багато тем і підтем, про які можна довго сперечатися.

Попередні п'єси в Театрі Франка я ставив на Камерній сцені імені Сергія Данченка. На великій сцені працюю вперше. Це різні формати, різні світи, зі своєю специфікою і магією.

Уперше працював із народним артистом України Остапом Ступкою (Пер Гюнт) – професійним, потужним актором, з яким комфортно в роботі. Він точно потрапляє в роль. Те саме можна сказати і про народну артистку України Наталію Сумську, яка грає його матір. Вона – велика професіоналка, дивовижна актриса.

Над сценічним вирішенням працювали разом із художником Петром Богомазовим. Завдяки цьому рішення, на мою думку, вдалося цікаво розкрити п'єсу. У сценографії закладено багато сенсів, до того ж, як на мене, вийшло дуже красиво. Костюми, які теж робив Петро, є частиною сценографічного рішення.

Музику добирали разом із звукооператором Олександром Кришталем. Використовували переважно музику сучасних композиторів. Думаю, що їхні твори гармонійно підійшли під атмосферу вистави.

Хотів би відзначити роботу хореографа Павла Івлюшкіна та хормейстера Сусанни Карпенко. Загалом вистава – це командна робота, де успіх залежить від кожного актора, кожної людини, яка бере участь у її створенні. Вдячний усім.

Наразі вистава починає свій шлях, робота над постановкою триває. Лише після десятого показу можна буде говорити про якесь внутрішнє задоволення. Потрібен час, щоб актори вільно почувалися на сцені. Ми ще в процесі.

Презентація-вистава

Національний академічний драматичний театр імені Івана Франка люб'язно надав свою велику сцену для сміливого творчого експерименту. Режисер Богдан Гнатюк представив виставу за власною п'єсою “Ідеальний шторм”, яку він створив за мотивами однойменної книжки Віталія Скоцика. А сама прем'єра стала презентацією цієї книжки, яка щойно побачила світ.

Як зазначив Віталій Скоцик, його книжка “Ідеальний шторм” є третьою частиною своєрідної трилогії, яку він пише в літературному жанрі есе. Письменник домовився з Богданом Гнатюком, що він не матиме жодного відношення ні до підбору акторів, ні до самої постановки, а вперше побачить виставу як звичайний глядач.

Спектакль, у якому задіяні провідні актори Театру Франка Анатолій Гнатюк, Володимир Ніколаєнко, Олег Терновий, приніс авторів чимало сюрпризів, змусив по-новому подивитися на власну книжку. На глядачів теж чекав приємний сюрприз: кожному при виході з театру подарували книжку “Ідеальний шторм”, яка лише два дні до цього вийшла з друку. Книжка має спеціальний QR-код, за допомогою якого через комп'ютер можна переглянути однойменну виставу.

Читайте найближчим часом розмову з режисером вистави Богданом Гнатюком і задіяними акторами.

Вистава зацікавить, насамперед, тих, хто любить заплутані детективні історії, володіє дедуктивним методом і має залізну логіку.

Місцем злочину стає перукарський салон на Андріївському узвозі столиці. Відому піаністку вбивають... ножицями. Під підозрою опиняються ексцентричний перукар, меркантильна асистентка, багата, але безталанна оперна діва і таємничий антиквар...

– Давно знав про цю п'єсу. Вона йде в багатьох театрах світу, але в Україні її ще не ставили, – розповідає режисер-постановник Ігор Матіїв. – Захотілося попрацювати в цьому жанрі.

Художньому керівникові нашого театру Віталію Малахову ідея сподобалася, і він дав добро.

Репетиції тривали лише місяць. Коли вперше винесли нашу роботу на суд театральної публіки, то побачили, що треба дещо змінити. Тож ми і далі будемо працювати над виставою, щось корегуватимемо.

Ми розглядали різні ситуації, які можуть виникнути під час вистави. Спочатку в ролі глядача виступав я і ставив акторам каверні запитання. Глядач у п'єсі – важливий елемент, йому повністю належить друга половина вистави. Потім запрошував на прогони своїх студентів, щоб актори могли краще підготуватися до зустрічі з глядачем.

У нас два склади акторів, із більшістю з них працював раніше. Це Катерина Шнефельд і Катерина Вайвала, які в різних складах грають Перукарку, Кири-

Фінал визначає глядач

Новим творчим експериментом Київського академічного драматичного театру на Подолі стала вистава “Ножиці” за п'єсою німецького драматурга Пола Портнера в українському перекладі Богдана Сторохи. Прем'єра відбулася в театральній вітальні імені Ігоря Славінського. Жанр вистави її творці визначили як “слідчий експеримент”.

ло Карпук і Артем Штуца (Капітан), Євген Ковирзанов та Станіслав Мельник (Перукар), Василь Кухарський, який нещодавно повернувся до нашого театру, та Іван Завгородій (Колекціонер), Максим Максимюк та Ігор Ніколаєв (Майор). Вперше у моїй виставі грає заслужена артистка України Алла Сергійко (Дама).

Коли починали роботу, то не

увяляли, що з цього вийде. Але Театр на Подолі – це знаний театр імпровізації. Усі актори активно включилися у творчий процес. Бачу, що глядачам наша робота сподобалася.

Художниця-постановниця та художниця з костюмів – Таїсія Карась. Це вже наша третя спільна робота. Раніше робили вистави “Наталка Полтавка” та “Імітація”. Це швидше не сценографія,

а дизайн. Прагнули, щоб декорації були наближені до реалізму.

Оскільки Театр на Подолі, як і інші театральні колективи, сьогодні переживає далеко не кращий час через карантин, ми не шили спеціально нових костюмів, а використали те, що було з попередніх вистав. Але вийшло досить стильно.

Крім однієї теми, вся музика оригінальна. Її написав музичний керівник театру Тимур Полянський, який тонко відчув атмосферу і вдало відтворив її в музиці.

Ми пропрацювали багато різних запитань, моделювали різні ситуації. Під час вистав від глядачів були запитання, які спантеличували акторів. Але зрештою вони знаходили вихід з непростих ситуацій.

У нас є кілька варіантів фіналів, і саме від глядача залежить, який він обере. Коли починаємо грати, то ніколи не знаємо, чим завершиться вистава. У цьому й полягає її головна інтрига. Можливо, в одному з наступних пока-

зів винного у вбивстві поставимо на суд перед публікою і запропонуємо їй щось зробити з цим персонажем. Думаю, що цікаво дослідити, як колективне рішення відрізняється від індивідуального.

Коли починали роботу, одна з акторок сказала: “Це простий матеріал, все елементарно”. Але вже після п'ятого показу зізналася: “Боже, як цікаво, тут ще непочатий край роботи”.

Більшість своїх вистав поставив на малій сцені театру, проте люблю і велику сцену. Попередня моя постановка була у Львівському національному театрі імені Марії Заньковецької – сучасна французька комедія, політичний фарс, актуальний і смішний.

Думаю, що наступною моєю роботою у Театрі на Подолі буде українська класика. Це дуже відомий твір, назви якого поки не розголошуватиму...

Матеріали підготував
Едуард ОВЧАРЕНКО
Фото із сайтів театрів

“Нема сенсу говорити багато про митця, бо найкраще за художника скажуть його роботи”.

Лягає спогад, як прозора тінь

Олена ЛОГІНОВА,
молодша наукова співробітниця
Чернівецького обласного
меморіального музею
Володимира Івасюка

До 42-ї річниці загибелі композитора, геніального сучасника, Героя України Володимира Михайловича Івасюка у Чернівецькому обласному меморіальному музеї вшанували добрим і світлим спомином, щирою молитвою, весняними сумуючими квітами видатного сина України.

Коли загинув Володя, ця трагедія дуже підкосила його батька, Михайла Григоровича Івасюка. Він присвятив чимало зворушливих та проникливих віршів, які згодом увійшли до поетичної збірки “Елегії для сина”. Поему “Привиди”, написану поетом у червні-липні 1979 року, зворушливо продекламував юний шанувальник і ретельний дослідник творчості Володимира та Михайла Івасюків Андрійко Ковальов, учень 7-А класу Чернівецької гімназії № 2.

У Чернівецькому обласному меморіальному музеї Володимира Івасюка – чотири музейні зали. І кожен, хто хоч раз тут побував, неодмінно захоче сюди повернутися, адже, крім родинних речей, у музеї представлено багато мистецьких творів, присвячених не лише Композитору, а і його життєдайним вічним пісням. Серед таких митців – Іван Онуфреїв, Іван Салевич, Людмила Богдан, Артем Присяжнюк, Оксана Петрашук-Гинга, Ольга Макаревич, Юлія Поліщук, Михайло Єлисаветій, Ярослав Пасічанський, Микола Горда, Володимир Луців, Олександр Луценко, Орест Криворучко.

Привертає увагу відвідувачів і робота відомого українського художника, уродженця Чернівецької області, лавреата премії ім. Лесі Українки Миколи Петровича Горди (1948–2018) – картина-триптих “Портрет Володимира Івасюка. Червона рута” (1998). Це не тільки живописне полотно, це – жива картина, яку митець пропустив крізь своє серце і душу, тому і не дивно, що стала візитівкою митця. Ідея створення такого проекту належала поету Оле-

гу Васюкову, з легкої руки якого було видано перекидний календар, листівки, календарики із репродукцією картини та уривком з поеми О. Васюкова “Остання зустріч з Орфеєм”, вміщеної в багатьох популярних виданнях. 4 березня 2005 року авторську копію роботи художник подарував Чернівецькому обласному меморіальному музеєві Володимира Івасюка, що засвідчують пам’ятні світлини.

У виставковій залі музею відкрито виставку “У полоні творчості художника Миколи Горди”, на якій представлено 23 картини, газетні та журнальні публікації, книги, календарі, нагороди М. П. Горди.

Микола Петрович колись зауважив: “Я не думав про творчість, я просто малював... Коли пишу портрет, мушу розмовляти з тією

людиною, щоб повніше й точніше її зобразити. Я можу вперше побачити людину, але це не означає, що вийде достойний портрет на замовлення. Коли розстаюся з портретом, розстаюся з людиною. Портрет – це магія”.

Серед пейзажів і робіт на історичну тематику на виставці представлено неймовірні, справді магичні портрети: портрет батьків, Левка Лук’яненка, Івана Богун, поетеси Галини Гордасевич, кілька автопортретів і, звичайно, “Портрет Володимира Івасюка. Червона рута”.

Зворушила гостей нашого заходу сокровенними спогадами Ольга Миколаївна Цибко, донька художника, яка зі своєю сім’єю завітала на відкриття зі Львова: “Нема сенсу говорити багато про митця, бо найкраще за художника скажуть його роботи. Будь-яка

Микола Горда. Триптих “Червона рута”. Авторський повтор. 2004 рік

робота, а особливо портрет, – це відображення душі самого художника. В очах усіх портретуючих ви можете побачити очі мого тата, який родом із Чернігівщини, із невеликого села Крупицполе. Пропрацювавши кілька років медиком, зрозумів, що це не його покликання. Коли ми хочемо змінити професію, то боїмося. Але тато не побоявся. Він зрозумів, що хоче стати митцем. За четвертим разом вступив до Академії мистецтв, закінчив її і став прекрасним художником. Його біографія не дуже довга, але вона неймовірна, насичена знайомствами, зйомками і його характером. Він був харизматичним холериком по натурі. Але всім, хто його знав, запам’ятався неймовірно добрим і справедливим, людиною, яка не мала двох облич. Любив робити подарунки, дуже любив чесних людей. У його житті було багато спалахів, і таким спалахом був Володимир Івасюк, який прийшов не лише в життя мого тата, а в життя всієї нашої сім’ї. З цього моменту почався прорив у творчості, у нас у хаті лунали пісні Володимира Івасюка, ми жили Івасюком. Так само в татове життя прийшла Леся Українка. Ми їздили по музеях...

У кожній людині, вірю, є талант, покликання. Але часто ми боїмося йти за цим покликанням. Тато засвідчив, що непотрібно боятися. Він пережив складні дев’яності роки, залишився митцем, робив виставки, хоча йому було нелегко, але він талант не зрадив. Його нема вже три роки, давно нема Володимира Івасюка... Вони не зрадили своєму покликанню. Сподіваюсь, що виставка справить на всіх незабутнє враження”.

Про двох митців широко та з тугою на серці від родини Івасюків-Павлюків мовив Віктор Павлюк. Заслужений діяч мистецтв України Микола Шкрібляк та Олена Гужва, мистецтвознавиця Чернівецького обласного художнього музею цікаво охарактеризували творчість художника Миколи Горди, згадуючи при цьому талант Володимира Івасюка.

Звучали пісні, народжені у співпраці двох велетів мистецтва – поета Ростислава Братуня та композитора Володимира Івасюка, – “Вогні Львова” та “А ти подумай” у виконанні наших добрих друзів – солістів Чернівецької обласної філармонії ім. Д. Гнатюка, лавреатів всеукраїнських та міжнародних конкурсів Віталія Соболева та Світлани Дейбук.

Микола Горда під час вручення своєї роботи Музеєві Володимира Івасюка, 4 березня 2005 року

СЛОВО Просвіти

ТИЖНЕВИК ВСЕУКРАЇНСЬКОГО
ТОВАРИСТВА “ПРОСВІТА”
імені ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

АНОНС

Будьмо разом!
ПЕРЕДПЛАТА—2021

Вартість передплати
(з доставкою і поштовими витратами):

Поштовий індекс — 30617. Сторінка у каталозі — 74

на 1 місяць	21 грн 43 коп.	на півроку	115 грн 58 коп.
на 3 місяці	61 грн 29 коп.	на рік	225 грн 96 коп.

Засновник:
Всеукраїнське
товариство “Просвіта”
імені Тараса Шевченка
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 4066
від 02.03.2000 р.

Шеф-редактор
Павло МОВЧАН
Відповідальна за випуск
Любов ГОЛОТА
Редколегія
Любов ГОЛОТА (голова),
Павло МОВЧАН,
Микола ТИМОШИК,
Георгій ФІЛІПЧУК
Заступник головного редактора
з виробничих питань
Наталія СКРИННИК
278-01-30 (тел./факс)

Відповідальний секретар
Ірина ШЕВЧУК
Відділ культури
Едуард ОВЧАРЕНКО
Літературна редакторка
Галина ДАЦЮК
Коректорка
Олена ГЛУШКО
Комп’ютерна верстка
Ірина ШЕВЧУК
Володимир ЖИГУН
Інтернет-редактор
279-39-55

Черговий редактор
Едуард ОВЧАРЕНКО
Бухгалтерія
279-41-46
Адреса редакції:
вул. Хрещатик, 10-Б,
м. Київ, 01001
E-mail: slovo_prosvity@ukr.net
http://slovoprosvity.org
http://prosvitanews.org.ua
Надруковано в ТОВ “Мега-Поліграф”,
04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 3.
Листування з читачами —
тільки на сторінках газети.

Відповідальність за достовірність
інформації несуть автори.
Редакція залишає за собою право
редагування та скорочення текстів.
Редакція не завжди поділяє
погляди своїх авторів.
При використанні наших публікацій
посилання на “Слово Просвіти”
обов’язкове.
Індекс газети
“Слово Просвіти” — 30617

